

62

Денемь му стъка тази орлица,
И влякь му кройко ранажа ближен;
Надъ него соколъ, юнашка итица,
И тя се за братъ, за юнакъ присти!

Настане вечеръ — мѣсць изгубе,
Звѣзди обикватъ сводитъ небесъ;
Гора зашуми, вѣтъръ пове, —
Банканитъ ите хайдушка итсеи!

И самодиви въ дѣла пресѣна,
Гудни, прекрасни, итсеи поематъ,
Мимо кагавая трева зелена
И при юнакитъ доидѣтъ ја седнатъ.

Една му съ блики ранажа върже,
Друга го прѣче съ вода сѣдѣна,
Трѣтя го въ цѣта цѣлуе дѣрже,
И юнъ я глѣда, — мила засѣна!

„Катѣ ми, сестро, дѣ — Караджая?
Дѣе и мойѣ вѣрна дружина?
Катѣ ми, пакъ ми зѣми дѣцаѣ, —
Азъ некамъ, сестро, зѣкъ да загине!“

И пѣскаѣ съ рѣкъ, па се прѣхрѣаѣ,
И съ итѣми хвѣркаѣ итѣ въ небесаѣ, —
Лѣтаѣ и пѣатъ, гордѣ осѣмѣаѣ,
И пѣрсаѣ дѣхитъ на Караджаѣ...

Но зѣмна верѣ! И на Банкана
Юнакитъ лѣти, крѣвѣѣ му тѣре, —
Вѣдѣкитъ му ближен мойѣѣ рана,
И спомѣѣѣ пакъ тѣре ми — тѣре!